

ROBERT WEBB

JAK NEBÝT KLUK

*Jednoduše geniální. Opravdu jsem plakala.
A opravdu jsem se smála nahlas. Hlubokomyslná,
dojemná, osobní i všeobecně platná kniha.*

HOST

J. K. ROWLINGOVÁ

ROBERT WEBB

JAK NEBÝT KLUK

BRNO 2019

How Not To Be a Boy
Copyright © Robert Webb, 2017
Cover photo © Matt Crockett
Translation © Vratislav Kadlec, 2019
Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2019
(elektronické vydání)
ISBN 978-80-275-0041-3 (PDF)
ISBN 978-80-275-0042-0 (ePUB)
ISBN 978-80-275-0043-7 (MobiPocket)

Tuto knihu věnuji Abigail

OBSAH

PŘEDEHRA	11
DĚJSTVÍ PRVÉ	29
1 Kluci nemají táty nikdy dost	31
2 Kluci se nestydí	51
3 Kluci mají rádi sport	71
4 Kluci se nebojí	93
5 Kluci se s učiteli nekamarádí	117
6 Kluci se nezamilovávají (do kluků)	141
7 Kluci nejsou panické	157
8 Kluci nepláčou	177
DĚJSTVÍ DRUHÉ	215
9 Muži jsou výkonní	217
10 Muži se neberou tak vážně	237
11 Muži nepotřebují terapii	261
12 Muži rozumí ženám	285
13 Muži znají směr	305
14 Muži vědí, kdo jsou	327
Poděkování	355
Poznámka překladatele	358

PŘEDEHRA

„Když se mi to povede, Tess Ramplingová se mnou určitě bude chtít mít sex.“ Ta myšlenka se mihne mým patnáctiletým mozkiem a zmizí dřív, než se stihnu vážněji zamyslet, proč by holka z vyššího ročníku obdařená takovou kosmickou krásou vlastně měla toužit po sexu s usmrkancem, který sotva dolezl do kvinty.

Vytáhnu singl Ricka Astleyho *Never Gonna Give You Up* z papírového přebalu a chvíli civím do zpěvákovy růžové tvářičky. „Teda, Ricku, tohle se ti asi nebude líbit. Nemáš tucha, co se s tebou bude dít.“ Opatrně nadzvednu víko dřevěného gramofonu pratety Trudy.

Gramofon stával v pratetině ložnici a v době, kdy jsem dosáhl bradou zhruba k jeho dřevěnému víku (to mi byly asi tak čtyři), jsme často s radostí poslouchali Terryho Wogana na Radiu 2, prateta si rozčesávala vlasy a „dělala si obličej“. Někdy si taky pouštěla svoje oblíbená elpíčka, jako třeba muzikál *Král a já*. První skladba na té desce se jmenovala *Předehra*, byla to směs různých dalších melodií ze stejného alba a vůbec se v ní nezpívalo. *Předehra* se mi líbila — byla to taková přátelská pozvánka, příslib toho, co ještě přijde. Některé fakt dobré melodie v ní chyběly, ale nejspíš šlo o to, aby zůstaly jako překvapení.

Můj pokoj není moc velký. Gramofon je zaklíněný mezi nábytkem z druhé ruky a policemi, co porůznu trčí ze zdí a skoro se dotýkají uprostřed místnosti. Je tu prádelník a malá knihovnička, kterou mi nedávno dala máma. Taky

skříň, skrz kterou se mi nikdy nepovedlo proniknout do Narnie bez ohledu na to, jak usilovně jsem věřil chladný vzduch.

Zdi jsou bledě zelené a zjizvené pupínky po lepicí plastelině, kterou byly přichycené plakáty ke sci-fi filmům. Teď je nahradily reprodukce van Gogha ze supermarketu. Pod každou z nich je vykrouženým písmem napsáno *Vincent*. Nedávno jsem slavnostně sundal i obrovský plakát k filmu *Impérium vrací úder* — Darth Vader na něm Lukovi podává ruku. „Přidej se ke mně,“ říká otec poraženému synovi.

Teď je na jeho místě plakát Greenpeace s lodí, která čistí znečištěné moře kouzelnou vlečnou duhou. Asi chápu, co se tím někdo snaží říct, ale dokonce i mně je jasné, že ten výjev je asi tak pravdivý a krásný, jako když žokej Lester Piggott vykládá o vratce na daních. Ten obrázek jsem tam každopádně pověsil, aby bylo vidět, že myslím na ozonovou vrstvu a tak. Z podobných důvodů o kus dál visí kresba vzdorovitě se tvářícího afrického chlapce na pozadí trikolory, kterou si neurčitě spojuju s Africkým národním kongresem. V naprosto nepravděpodobném případě, že Tess Ramplingová někdy vkročí do téhle místnosti, okamžitě uvidí, že a) odsuzuju apartheid, b) odsuzuju znečištění a c) dávám přednost postimpresionismu před *Hvězdnými válkami*. První dvě věci jsou dokonce pravda.

Bydlíme hned vedle základny Královského letectva v Coningsby. Nedávno nám konečně nechali udělat dvojitá okna, abychom lépe snášeli důvěrně známý řev stíhaček Tornado. Vlhkost, která se na okně srážela a do které jsem kreslival obrázky, teď kondenzuje mezi skly — jako svědívá vyrážka, kterou si nemůžete podrbat. Díky moc, děcka. Pokoj si nicméně stále uchovává jedinečný domácí pach, který mám moc rád. Teprve za mnoho let mě někdo upozorní, že tahle vůně domova má i jiná jména: vlhkost a zachtlina. Čas od času můj nevlastní táta Derek prohraje

spor o ústřední topení a zmíněný pach vystřídá obdobně uklidňující vůně pečeného prachu.

Je rok 1987 a používat gramofon při jakékoliv činnosti třeba jen nejasně spojené se sexem vypadá podobně nepatřičně, jako by se člověk pokoušel vyrábět erotické skulptury z dupla. Jenže když přijde na božskou osobu Tess Ramplingové, je zkrátka občas nutné přijmout mimořádná opatření. Krom toho, že je Tess *ta nejkrásnější dívka, jaká se kdy smála a mračila zároveň a jaká si kdy odhrnovala kaštanově hnědé vlasy z očí hledících shovívavě a chápavě na tento svět*, je také dva ročníky nade mnou, takže je pro mě symbolem demoralizující dospělosti. Vídám ji o přestávce na chodbě, kde vede intelektuálně znějící hovory s pány učiteli, kteří se tváří velmi potěšeně, že jí mohou pomoci. Taky bych jí rád pomohl. Panebože, chtěl bych jí pomáhat, až by křičela slastí. Chtěl bych jí pomáhat, jako bychom právě vynalezli pomáhání.

Vyndám lesklou desku z obalu a chvíli si vychutnávám vůni vinylu, přestože písničku na první straně fakt nesnáším. Když jsem desku vzal v supermarketu poprvé do ruky, abych se podíval, co je na druhé straně, byl jsem maličko napjatý: „Doufám, že je na straně B instrumentálka. Určitě tam nějaká bude!“ A hle — skladatelské trio Stock, Aitken a Waterman mě nenechalo ve štychu. Nabodnu *Never Gonna Give You Up* na kolík a deska kecne na talíř gramofonu stranou B vzhůru. Rozkošné. Až Tess Ramplingová uvidí, jak jsem to Ricku Astleymu nandal, určitě se mnou bude chtít mít sex.

Jestli chcete vědět, o co se vlastně tady ve svém čím dál tím míň dětském pokojíku pokouším, vězte, že připravuju skeče, které se budou hrát na konci pololetí ve školní aule. Slaterová, naše bývalá učitelka, tvrdila, že správně se říká

„revue“, ale to slovo se mi moc nelíbí. Zní jako něco nudného, a ne jako věc, kterou byste chtěli vidět v telce. Nedokážu si představit, že by Rik Mayall říkal „revue“.* U Stephen Frye si to snad v krajním případě představit dokážu, ale pokud na sebe nechci strhnout posměch vrstevníků, můžu Stephen Frye kopírovat jen do jisté míry. Dost na tom, že jsem začal vyslovovat slovo *grass*, tráva, jako by se to po jihoanglicku rýmovalo s *arse*, prdel, nikoliv s *lass*, děvče, jak se u nás v Lincolnshiru sluší. Ne, prostě to budou skeče. Už jsem jich napsal dvanáct, sám sebe jsem obsadil do nejlepších rolí, kamarádi mi budou přihrávat a celé to předvedeme ve školním sále o polední přestávce. Tvářím se, jako že hlavním smyslem téhle akce je podpořit týmového ducha a vybrat peníze na charitu. Ve skutečnosti potřebuju pochopitelně dosáhnout hlavně toho, aby se mnou Tess Ramplingová chtěla mít sex.

Chystáme tentokrát například skeče *Řízkuj* (parodie na televizní soutěže), *Studio separát* (parodie na televizní pořady pro děti), *GAY-Team* (parodie na *A-Team*, akční seriál pro děti, který podle všeho v Americe sledují i dospělí) a samozřejmě můj smrtící výstup s *Never Gonna Give You Up*, ve kterém si budu dělat srandu z tanečního umění Ricka Astleyho. Hodlám přepsat původní text, předem ho nahrát přes instrumentálku a potom otvírat pusu na playback.

Některé skeče ještě nejsou úplně domyšlené — technicky ani co se týče pointy. Tak třeba *GAY-Team* spočívá pouze v tom, že všichni čtyři vyskočíme zpoza závěsu v havajských košilích a budeme kolem sebe mávat fény.

* Rika Mayalla (1958—2014) byste mohli znát třeba jako Ricka ze seriálu *Mladí v partě*. V osmdesátých letech patřil k průkopníkům alternativní komedie. (pozn. překl.)

Nikdo zatím nemá ponětí, co se bude dít dál, ale rozhodně nehodlám připustit, abychom mluvili „přihřátými hlasy“. Předpokládám, že ostatním klukům by to přišlo jako dobrý nápad, jenže podle mého odborného mínění nemají „přihřáté hlasy“ v komedii roku 1987 co dělat — dokonce ani u nás v Lincolnshiru, kde údajně žádní gayové nejsou.

Matthewa Finneyho pochopitelně načerníme, aby mohl hrát B. A. Baracuse. Ale to je něco jiného. Finney je dost prťavý a ještě vyzáblejší než já. Takže úplně stačí, když tam bude stát natřený tmavě hnědým líčidlem a říkat něco jako „Murdocku, ty blázne zatracenej“ nebo možná „Murdocku, ty homosexuále zatracenej“, a všichni se budou za břicho popadat. Nenapadá mě, jak by to někoho mohlo urazit — i když je možné, že nějací gayové v Lincolnshiru přece jen jsou, černoši tu nejsou zcela určitě. Teda až na bráchova kámoše, „černýho Steva“ (Stevů je hrozně moc, víte co, tak jak jinak by mu *proboha* měli říkat?), a černej Steve se dívat nebude, takže je to v pohodě.

Dívám se z okna a přemýšlím o Matthewovi Finneym. Předpokládám, že Finney bude z nějakého důvodu proti. Nejspíš proto, že je to příšerný rasista. Dokonce nejel se školou do divadla na *Woza Albert!*, což je hra o druhém příchodu Krista v JAR. Jo, je to tak. Obrátím se od okna a dám neviditelnému Finneymu za jeho předpotopní názory párkrát pěstí. „Tak co, tohle se ti nelíbí, že ne, Finney? Zažít černou kůži na vlastní kůži je něco jiného, co?“ Rozpoutá se mezi námi docela drsná rvačka, Finney je překvapivě mrštný, několikrát mi dá ránu hlavou do ucha, což je dost nepříjemné. Potom se mnou smýkne na zem a chytí mě pod krkem. Zoufale lapám po dechu, popadnu Rubikovu kostku, která se válí pod postelí, a zarazím ji dosud neposkládaným rohem Finneymu do oka. Zapotácí se nazad a...

Ozve se zaklepání a do pokoje nakoukne máma. „Všechno v pořádku?“

Je fajn, že se máma naučila klepat, ale zatím si nezvykla čekat na odpověď.

Dívám se na ni z podlahy, těžce oddechuju a maličko rudnu. „Jo, v pohodě, díky.“

„Znělo to, jako... jako by se tu někdo dusil.“

„Jo, Matthew Finney se mě snažil uškrtit.“

„Prima.“ Máma nasadí uvolněný úsměv a ve zlomku vteřiny projede pohledem pokoj, aby zjistila, jestli hrozí nějaké skutečné nebezpečí, nebo jen „Robert dělá co obvykle“. Dokonce pro to má svůj výraz.

„Imaginární rvačka?“

„Jo.“

Přikývne, a ještě než zmizí, oznámí: „Jsou rybí prsty!“

„Bezva.“

Máma se zadívá na Rubikovu kostku, kterou stále svírám v ruce, a potom za sebou snad až trochu moc nenuceně zavře dveře.

Povzbuzen myšlenkou na rybí prsty a vděčný, že jsem byl přistižen při pouhopouhé imaginární rvačce, a ne třeba při zcela reálné honitbě, vstanu a obrátím se zpět ke gramofonu.

Mám dojem, že máma to se mnou nemá lehké. Imaginární rvačky nejsou *normální*. Normální kluci se perou doopravdy, ne imaginárně. A taky nejsou v patnácti panici. A pokud už si píšou deník, rozhodně si do něj nepíší něco takového:

Slaterová dneska na mediální výchově říkala, že Wogana teď budou dávat ne jednou, ale hned 3× týdně. Povídám: „Asi se cítil nevyužitý.“ Hlasitě se smála, ale nikdo další už ne. Mysleli si, že jí prostě lezu do prdele. Tess to zřejmě ani neslyšela. Jde o to, že jestli Wogana bude v telce

3× týdně, možná ho to začne nudit dřív, než se proslavím, a rozhovor se mnou pak bude dělat nějaká pitomá Anneka Riceová nebo někdo takový. Dělán si z toho srandu, ale fakt se bojím.

Totální divnost. Včera večer chtěla máma někam jít, a protože jsem měl doma zůstat sám s Derekem, všechno bylo najednou úplně strašné. Zeptala se mě, proč se tvářím tak totálně smutně, a já chvíli tvrdil, že jako nic, a pak jsem se úplně sesypal a začal jsem bulet jak mimino. Jak nějaký zasranej FAKAN. Máma mě objala a tak mě jako kolíbala ze strany na stranu a byla to trochu otrava, ale vlastně to bylo vážně fajn. Znova se mě zeptala a já prostě řekl, že nechci, aby někam chodila, že Derek bude akorát koukat na ty svoje dokumenty o tom, jak zabíjej palicema tulení mláďata, a že je to ode mě pěkná blbost, že je to vlastně v pohodě a takové kecy. Nakonec stejně šla a bůhví, proč jsem tak vyšíloval.

Strčím do kazetáku prázdnou kazetu a pustím přehrávání. Chvilí počkám, aby se původní šum přehrál přirozeným šumem z okolí, a pak stisknu stop. Upřímně řečeno si nejsem jistý, jestli instrumentální verze toho singlu přehraná na gramofonu z šedesátých let, nahraná na mrňavý externí mikrofon levného kazetáku a nakonec puštěná z repráků v krychlové školní aule bude mít... křišťálově čistý zvuk. Když se nad tím navíc na chvíli zamyslím, není zcela zaručeno, že můj zpěv se vyrovná projevu mezinárodní hvězdy, jako je Rick Astley — zvlášť když přihlédneme k okolnosti, že o zpěv jsem se doteď vůbec nezajímal, nedávno jsem mutoval a na svůj nový hlas jsem si ještě docela nezvykl. Proč musí být kurva tak strašně *hluboký*? To je tátova vina. No, jsem si jistý, že technické nedostatky budou více než vynahrazeny přiblblým tanečkem. Moje přibblé tanečky

všichni zbožňují. A taky je tu nový text, který jsem sepsal s nepopiratelným zápalem — ne-li přímo s důmyslem. Po dívám se na refrén:

*Nejdřív trochu zamávám,
pak nohama zakývám
a potom se otočím,
ukážu záda.*

*Vymáčkám si pupínky,
protáhnu si plotýnky,
nasral jsem si do plínky,
tuhne mi kláda.*

Nad posledními dvěma verši se zamračím. Jasně, jsou geniální — to je očividné —, ale mám trochu obavy, že posrané plínky a tuhnoucí kláda po sobě úplně logicky nenasledují. Snažím se snad naznačit, že Ricka Astleyho vzrušuje vyměšování? Vážně chci říct zrovna tohle? Ale ne — jako by si „nasral do plínky“, vypadá přece kvůli tomu, jak pohupuje boky a „protahuje si plotýnky“, a že mu „tuhne kláda“, to je výsledek celého toho výstupu. Takže v pohodě. Zmáčknu pauzu, potom pustím desku a na kazetáku spustím nahrávání. Jenže „posrané plínky“ by asi jen těžko prošly přes Slaterovou. Co by se teda Ricku Astleymu mělo přihodit, pokud si „nenasral do plínky“? Hodinky, holínky, lupínky, chlupínky... Chlupínky? „Očuchám si chlupínky!“* V tom klipu přece Rick dělá takový pohyb, kdy zvedne jednu ruku nad hlavu a opiše jakýsi polovičatý oblouk, který

* Ehm, já vím... Ale zkuste česky zřymovat *zits*, *bits*, *shits* a *pits*, tedy „uhry“, „kyčle“, „hovna“ a „podpaží“ a potom můžete něco říkat... (pozn. překl.)

se dá snadno proměnit v přičuchnutí k podpaží. „Očuchám si chlupínky!“ Výborně. A měl by to být spíš druhý verš, „protahování plotýnek“ přesunu do třetího, takže je jasné, že kláda mu tuhne právě z toho. Bezva.

Vezmu sprej a přes tričko kapely INXS si do vlastního podpaží stříknu trochu Insignie. Dívám se do zrcadla a dumám, za jak dlouho budu asi potřebovat pěnu *na* a vodu *po* holení odpovídající značky. Má Tess Ramplingová ráda Insignii? Ricka Astleyho nemá ráda zcela určitě, ale co když se jí nebude líbit, jak voním? Teda jestli se vůbec někdy přiblížím dost na to, aby mě cítila. Co když celé to vystoupení uvidí a řekne si, že je to hovadina? Co když ani nepřijde? Tahle děsivá eventualita na mě náhle tíživě dolehla. Opatrně se podívám do zrcadla, co tohle tíživě doléhání dělá s mým obličejem. No jo, je to tu zas.

Ale to bude v pohodě. Ještě mám svůj srandovní taneček. Když tě přemůžou pochybnosti, předved' srandovní taneček. Už teď je mi líto mámy, která z mého pokoje uslyší *Never Gonna Give You Up* nejmiň čtyřiasedmdesátkrát, až budu ten taneček nacvičovat. Nejdřív však slova. Odkašlu si, pustím desku a odpauzuju kazeták. Musí to být dobré. Musí to být ještě lepší, než je třeba.

Tanec nebyl dokonalý, ale celkem jsem to zvládl. Navzdory tréninku to bylo poprvé, co jsem vystříhl celé číslo od začátku do konce bez přerušení. Chvilku předtím, než jsem vylezl na pódium, někdo v zákulisí řekl: „Odhadujeme, že budeme mít tak sedm milionů diváků.“ Aha. Zajímalo by mě, jestli se dívá i Tess Ramplingová. Je rok 2009 a já se účastním charitativní taneční soutěže celebrit, nazvané *Let's Dance for Comic Relief*. Zrovna jsem dokončil svoji verzi konkurzové scény z osmdesátkového muzikálu *Flashdance*.

Vysoký, velšský a milý moderátor Steve Jones na mě kývne a povídá: „Téměř nemám slov. Co se to zrovna stalo?“

„Něco...“ odpovím a snažím se popadnout dech, „...velmi silného.“ Spolumoderátorka Claudia Winklemanová asi taky neví, co říct, tak řekne: „Asi tě miluju.“ Publikum pořád ještě vyvádí jak pomínuté. Fajn... Asi to bylo lepší, než jsem si myslel. Teď jen v klídku. Steve Jones se obrátí na porotu. Anton Du Beke prohlásí: „Bylo to naprosto krásné.“ „Baby Spice“ Emma Buntonová má za to, že musím být školený tanečník. Zbývá Michael McIntyre, kterého kdovíproč vnímám jako hrozbu. Nenuceně se opřu loktem Jonesovi o rameno a probodávám McIntyra pohledem, jako bych se ho chystal zavraždit. Musí to nejspíš vypadat, jako když se Han Solo opírá o Žvejkala, až na to, že tohle je Han Solo v černém trikotu a obrovské kudrnaté paruce. Michael zamrká a začne povídat něco o tom, že míval francouzskou přítelkyni. Publiku se to líbí, a tak se trochu uvolním a pokusím se na něj líbezně usmát. Překřížím si ruce před rozkrokem — když je teď tanec za mnou a odložil jsem ten šílený, agresivní výraz, najednou je ze mě prostě jen chlápek oblečený jako ženská. Tess Ramplingová se možná nedívá, ale vím, že táta se dívá určitě.

I McIntyre vnímá publikum a cítí, že od něj čekalo lepší reakci, takže skončí záplavou lichotek a já vděčně pokyvují, přestože mám pořád tak trochu chuť praštit ho hlavou do ucha po vzoru Matthewa Finneyho. Přece jen je to především charitativní akce a není vhodná příležitost dělat pepřmintky.* K pepřmintkám už jsem se uchýlil před chvílí a teď toho lituju.

* V originále se objevuje slovíčko *minty*. Jeho větrová vůně v knize ještě několikrát zavane, nicméně vhodný ekvivalent se v českém hereckém slangu zřejmě dosud nevyskytuje — proto si dovoluju čtenáři (a českým hercům) nabídnout vlastní variantu. (pozn. překl.)

Výraz peprmintka se používá pro onen okamžik v životě herečky nebo herce, kdy má dotyčný neodbytné nutkání si stěžovat kvůli tomu, jak je s ním zacházeno, ale ještě to neudělal. Jen si to zkuste: Nechte pusku zavřenou a přejeďte jazykem po horních zubech — cítíte tu peprmintovou chuť? Zároveň obraťte oči ke stropu a nasadte výraz těžce zkoušené trpělivosti. Je však bezpečnější zkusit si to doma a nedoporučuju dělat to na veřejnosti, jinak budete vypadat jako Trevor Eve.

Stejnou měrou, jako mě teď přemáhá stud, se mě před vystoupením zmocňoval strach. Michael schytl komiksovou superagresi, maskérka musela snášet naštěstí jen agresi pasivní. V každém případě je zjevné, že podobné situace řeším agresi skoro vždycky.

Seděl jsem v šatně, Roxy právě probodla moji kudrnatou paruku další vlásenkou a já měl pocit, jako by mi po lebce bruslili šmoulové. To už rovnou mohla použít nastřelovací pistoli. „Mám dojem, že už to docela drží,“ povídám a snažím se tak křečovitě nedrtit opěrky křesla. „Možná už byste s tím mohla skončit, jestli chcete.“

„Ale ne, zlato, ještě to chce trochu upevnit,“ povídá maskérka. Znáám Roxy teprve osm minut a náš vztah se nevyvíjí moc dobře. Je mladá, vypadá fenomenálně a moc nevnímá, co říkám. Přesně ten typ holky, která by na mě na střední zvysoka kašlala. Nevypadá sice jako Tess, ale působí podobně. Nechci jí to vyčítat, přestože mě neustále bodá do hlavy. Bezstarostně se natáhne pro další sponku a mně je náhle jasné, jaké to bude, až všechny zubaře nahradí roboti.

„Já jen... Je to už tak utažené, že mi z toho děsně třeští hlava. Trochu se bojím, že jestli mi bude takhle třeštit celou dobu, úplně zapomenu tančit.“ Roxy poslouchá jen na půl ucha. Ve vedlejší křesle sedí komik a moderátor Les Dennis a do nejčernějších podrobností líčí svoji hypotéku.

Do zátylku se mi zaryje další vlásenka a vyorá v kůži hlubokou brázdu. Místnost se zhoupne. „Poslyšte, Rocky...“

„Roxy.“

„Jo, víte co, chápu, že je to velká paruka, ale jsem si naprosto jistý, že už můžete ty sponky nechat na pokoji.“

Jejda, to vyznělo maličko peprmintově.

Snažím se o zdvořilý a shovívavý tón. Rád bych působil profesionálně, ale mou snahu může maličko nabourávat skutečnost, že mám na sobě třpytivý trikot a vycpanou podprsenku. Přitahuje to jistou pozornost. Les Dennis přerušil svoji přednášku o hypotékách a jeho obraz v zrcadle teď s dobře nacvičenou nonšalancí usrkává kafe.

Roxy zaváhá. „Jestli vám během vystoupení spadne, dostanu padáka.“

Strach, napětí, bolest hlavy, tlak podprsenky na prsou a suspenzoru na varlotech — to všechno vyústí v následující prohlášení: „Slibuju, že nespadne. Přísahám *na hrob své nebožky matky*, že nespadne.“

Řekl jsem to s patřičným důrazem, aby se má slova dala chápat napůl jako vtíp, ale je mi jasné, že je to trochu podpásovka. Karta mrtvé maminky by se v jakémkoliv sporu měla vytažovat jen v krajním případě. Člověk s její pomocí stěží změní něčí názor, ale většinou druhé alespoň přivedete do rozpaků a tím i do poněkud vnímavějšího rozpoložení. Je to laciný trik. Chci, aby se mi vystoupení povedlo, ale je důležité mít na paměti, že mezi perfekcionista a peprmintovým hajzlíkem může být tenká hranice.

Přehodím jedno nahé stehno přes druhé. Roxy má oči vidně dojem, že jsem magor. „Tak jo, Roberte, už žádné sponky přidávat nebudu a tady seshora ještě nějaké vytáhnou.“ Řekne to pomalu a nahlas, jako by mluvila k nějakému dědouškovi v domově důchodců, který si zrovna stěžoval, že nemá na topince správný počet fazolí. K dědouškovi v trikotu. „To bude skvělé, děkuji.“ Vrhnu pohled na Lese

Dennise. Usměje se a mrkne na mě, což je od něj milé, ale cítím se pak ještě hůř.

Oněco později sedím na zadním sedadle a jedu z Ealing Studios domů. Scénku z *Flashdance* jsem nezapomněl. Stejně jako jsem o dvaadvacet let dříve nezapomněl scénku s Rickem Astleym.

Mrknu na mobil. Na Twitteru o mně napsal něco milého muž, který pro mě kdysi býval velmi důležitý. A v hlasové schránce mám vzkaz od dalšího, který je ještě důležitější a ještě milejší. Tyhle dva vzkazy leccos změní a moje reakce později povedou k napsání téhle knihy. Ale to bude ještě dlouhá cesta. Ten večer se vrátím do bytu a najdu tam partu kamarádů. Přišli pořad sledovat s mojí ženou Abigail, která zrovna čeká naši první dceru. Poté co všichni odejdou a Abbie usne, zůstanu sedět na zahrádce, vypiju ještě dvě flašky červeného a vykouřím asi třicet lehkých marlborek. Druhý den pak udělám něco podobného — akorát v hospodě a uprostřed dne. Tohle chování se nezmění, ani když se dcerka narodí, a nakonec nadejde chvíle, kdy mi Abbie tyhle měsíce připomene, vyrovnaně se na mě zahledí a řekne: „Vykašlal ses na mě.“

Nevím, co se mnou je. Nemám nejmenší ponětí. Sedím na zadním sedadle a světla Londýna za oknem se roztékají. Celou cestu domů pláču. Myslím na svoje patnáctileté já, které v pokojíku nacvičuje ten svůj taneček, a mám pocit, že to bylo v úplně jiném životě.

15: *Hm, trochu sebestředný, ne?*

43: *Cože?*

15: *Tohleto. Jak mluvíš sám se sebou.*

43: *Čekal jsi, že z toho vyrosteš?*

15: *Já nic nečekal. Ježíšikriste.*

(pauza)

43: *Mohl bys toho prosím nechat?*

15: *Jako čeho?*

- 43: *Jak furt civíš na moje vlasy. To se prostě stane.*
15: *Tak pardon. Jenom mě to maličko šokovalo. Chci říct, co to doprdele...*
43: *Prostě vypadaly, jasný?*
15: *Fajn.*
43: *Podívej, mám i dobré zprávy. Proto jsem vlastně tady — abych ti zvěstoval dobré zprávy.*
15: *Jako Ježíš?*
43: *Jestli chceš...*
15: *Ježíš s děsnou pleší?*
43: *Hele, kamaráde, dej si pohov. Tak mám pleš, no.*
15: *Doopravdy?*
43: *Ne, doopravdy ne. Ale víš co? Jsem televizní hvězda!*
15: *Ty vole!*
43: *Bomba, co?*
15: *Ne, myslím jako: „Ty vole, to je ale kokot.“*
43: *No...*
15: *Jen se poslouchej, co žvaníš. „Jmenuju se Robert Webb a jsem televizní hvězda!“ Takhle teď mluvíš?*
43: *Koukni, jestli budeš akorát protivnej...*
15: *Jak velká?*
43: *Co?*
15: *Jak velká seš hvězda?*
43: *Ehm, no, takhle jsem o tom úplně nepřemýšlel.*
15: *Ale hovno. Větší než John Cleese?*
43: *Ne.*
15: *Větší než Rik Mayall?*
43: *Hm, ne, asi ne.*
15: *No, to teda nezní, že bys byl kurevsky velká...*
43: *Asi jako Nigel Planer.**

* Nigel Planer (*1953) se stejně jako Rik Mayall objevil například v seriálu *Mladí v partě*. Hrál Niela, toho depresivního hippíka. (pozn. překl.)

15: *Co?*

43: *Jsem asi tak slavný jako Nigel Planer, jestli to musíš vědět.*

15: (chvíli nad tím uvažuje) *Fajn. No, předpokládám, že to...*

43: *Ale Rik Mayall vlastně neměl v televizi pásmo skečů, takže...*

15: *Ale měl! Byl v A Kick Up the Eighties.*

43: *Aha, no jo, to jsem zapomněl.*

15: *Ty jsi ZAPOMNĚL na A Kick Up the Eighties!?*

43: *Víš co, stala se toho děsná spousta, chápeš? Spousta dobrých věcí. Jsem ženatý a mám dvě děti.*

15: *Aha, dobře.*

43: *Máš radost?*

15: *Jo, jasně že mám radost. Myslím tím, že teda budu mít aspoň dvakrát sex, ne?*

43: *No, ano, i tak se na to dá dívat.*

15: *Ále, pan dospělý dospěl k tomu, že už ho sex kurva netrápí! No jasně, předpokládám, že máš sex v jednom kuse.*

43: *Ne, to ani ne. Ale možná se později stává 21, ten to dělá furt.*

15: *Ten 21 se mi začíná líbit.*

43: *Ale myslím, že je to pěkněj kokot. Akorát si honí péro.*

15: *Přijde mi, že si ho asi nehoní zdaleka tolik jako ty.*

43: *Fajn, tak já jdu.*

15: *Ne, promiň, počkej. Promiň.*

(pauza)

15: *Líbí se mi tvůj přízvuk.*

43: *Přízvuk?*

15: *Zní to tak nóbl.*

43: *Ach ano. Vlastně to byl tvůj nápad. Chtěl jsi mluvit jako Stephen Fry, ne?*

15: *A co je na tom špatného?*

43: *Nic. Jen chci říct, že je to trochu...*

15: *Koukni, prostě akorát nechci mluvit jako táta, jasný kurva? Chci být jeho přesný opak.*

- 43: *Zrovna jsi řekl dvě různé věci a ta druhá je naprosto neproveditelná.*
- 15: *Za pokus to stojí.*
- 43: *Ztráta času. Zavři oči a zkus nemyslet na růžového slona.*
- 15: *Cože?*
- 43: *Zavři oči a zkus nemyslet na růžového slona.*
- 15: *Dobře... (zavře oči)*
- 43: *Na co teď myslíš?*
- 15: *Na růžovýho slona.*
- 43: *Máš fixní představu — oči už můžeš otevřít —, máš fixní představu táty jako drsného Severoangličana s přebujelým sklonem k dobrodružství, který považuje ženské za samozřejmost a moc pije. A strávíš pětadvacet let tím, že se budeš snažit nebýt jako on.*
- 15: *Takže?*
- 43: *Takže seš v prdeli.*
- 15: *Takže bych se na to měl asi vykašlat a bejt mačistickej sráč jako ostatní chlapi...*
- 43: *Všichni chlapi takoví nejsou. Víš, před pár lety jsem byl v televizi v takové charitativní taneční soutěži a šlo to fakt dobře. Spousta lidí mě pak chválila, ale důležité byly hlavně dvě zprávy. Jedna byla od Stephena Frye a druhá od táty. A úplně nejdůležitější byla ta od táty. Toužíš po jeho uznání a podobáš se mu daleko víc, než si m...*
- 15: *A co říkala máma?*
- 43: *Co?*
- 15: *Tomu tancování. Co tomu říkala máma?*
- 43: *Hm, máma...*
- 15: *Taky se jí to líbilo, ne?*
(pauza)
- 43: *Ano.*
(15 se zadívá na 43)
- 15: *Co je?*

Asi tak rok před *Let's Dance* jedu autem a poprvé od svatby řídím. Je to elegantní Audi A3 v barvě námořnické modři, které jsme s Abigail dostali od tchána. Jedu sám, ale mám nevysvětlitelně dobrou náladu. V čem to vězí? divím se. Jde o to, že máme auto zadarmo? Určitě to pomohlo. Tchán šel zrovna do důchodu a prohlásil, že už ho nebude potřebovat. Ano, dostat jen tak auto je docela fajn věc — na tak malý vůz má nemožně velký motor a je o dost sportovnější než Nissan Cherry („Chesney“), za který jsem v sedmnácti vyhodil dědictví. Ale ne, autem to není. Co je to? Co je to za zvuk?

Ťuk... Ahá! To je ono. Jsme s Abbie svoji už nějaký čas, ale tohle je poprvé, co řídím auto a mám přitom snubní prstýnek. Pokaždé když přeřadím rychlost, ťukne o řadičí páku. A najednou je mi znova sedm a sedím na zadním sedadle, máma mě veze z golfového klubu, kde prarodiče (a teta Trudy) pracují v kuchyni, do našeho nového domku v sousední vesnici. Jeli jsme tudy už mockrát a tohle ťukání je jedním z nejradostnějších zvuků mého dětství. Znamená, že jsme s mámou sami dva.

„Tichý chlapec“, „příšerně stydlivý“, „člověk ani neví, kde je“ — podobná slova slyším říkat dospělé, když mluví o mně. Ale rozhodně to neplatí, když jsem s mámou sám v autě. A už vůbec ne, když na středních vlnách zapraská písnička *Sailing* Roda Stewarta. Doprovázíme zpěváka s vervou, které se může vyrovnat snad jen veselé, bezstarostné neumětelství, s nímž matka řídí.

„PLAVÍÍÍÍMÉÉÉ se...“ (ťuk, druhá rychlost), „PLAVÍÍÍÍMÉÉÉ se...“ (ťuk, přeřadit na trojku), „zpátky DÓÓÓMŮŮŮ, přes VODŮŮŮ...“ (ťuk, chcípne to, když se máma snaží zahrnout vlevo), „plavíme...“ (ťuk, ruční brzda, zapalování), „vichrem, bou...“ (ťuk, zapalování, sytič, stěrače), „pro TEBÉÉÉ a...“ (máma vítězoslavně znovu nastartuje, vypne stěrače, ťuk, zarachtá první rychlost), „SVOBODŮŮŮ!“

Tady to mám rád. Nejsou tu žádní muži ani jiní kluci. Vypadá to, že být klukem mi moc nejde a z mužů mám strach. Zvlášť z jednoho muže.

„Nazdar, synku, tady táta. Už budeš asi v hospodě. Koukal jsem na bednu, jak jsi tancoval. V tom, hm, *Comic Reliefu*... Vážně pecka. Tý jo! To se ti teda zatraceně povedlo, kamaráde. Zatraceně povedlo. Viděl jsem, jak s tebou dělali ten rozhovor a jak jsi říkal, že se bojíš, co si pomyslim. Že seš tak voblečenej. Ale prdlajs, kamaráde! Vypadals *dobře*! Na pódiu jsi vypadal naprosto parádně. Musel jsem se furt chechtat. Jsem na tebe pyšnej, synku. Asi ti to dost neříkám. Inu znáš mě, jsem starej blbec, žiju si po svym a taky asi po svym umřu. Hahaha. [krátká odmlka] Jsem na tebe pyšnej, Robe. [další odmlka] Mrzí mě, že jsem nebyl zrovna rodinnej typ, když jsi byl malej. Nemoh jsem si pomoci, kamaráde. Nemoh jsem si pomoci. [zlomí se mu hlas] Tak jo, synku, nebudu tě zdržovat. Dej si na mě pivo. Víš, co cejtim. Nashle, synku. Nashle.“

Zpátky jsem mu nezavolał. Když jsem ten vzkaz poprvé slyšel, nevěděl jsem, co dělat.

Teď už to vím. Následujte mě.